

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 października 2018 roku

Sąd Rejonowy w Puławach II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Marek Stachoń

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anita Szczepanik

bez udziału Prokuratora -

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12.07.2018 r. i 04.10.2018 r.

sprawy I. M. syna J. i K. z domu G. urodzonego dnia (...) w N.,

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 08 kwietnia 2018 r. w Ł., woj. (...) wypowiadał groźby pozbawienia życia pod adresem K. M. i K. S., które to groźby wzbudziły u pokrzywdzonych uzasadnioną obawę ich spełnienia

tj. o czyn z art. 190§1 kk

II. w dniu 08 kwietnia 2018 r. w Ł., woj. (...) dokonał umyślnego uszkodzenia ciała K. M. poprzez kilkakrotne uderzenie metalową rurką wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci rany ciętej w okolicy czołowej długości ok. 4 cm i rany ciętej przedramienia prawego, które to obrażenia spowodowały rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządów ciała trwające poniżej siedmiu dni

tj. o czyn z art. 157§2 kk w zw. z art. 157§4 kk

1. oskarżonego I. M. uznaje winnym dokonania zarzucanego mu czynu z art. 190§1 kk i za to na mocy art. 190§1 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. oskarżonego I. M. uznaje winnym dokonania zarzucanego mu czynu z art. 157§2 kk w zw. z art. 157§4 kk i za to na mocy art. 157§2 kk wymierza mu karę roku pozbawienia wolności;

3. na mocy art. 85§1 i 2 kk i art. 86§1 kk wymierzone w pkt 1 i 2 kary pozbawienia wolności łączy i jako karę łączną wymierza karę roku pozbawienia wolności;

4. na mocy art. 627 kpk obciąża oskarżonego kosztami sądowymi w kwocie 723 (siedemset dwadzieścia trzy) złote tytułem zwrotu wydatków i 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty;

II K 548/18

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w Puławach oskarżyła I. M. o to, że:

I. w dniu 8 kwietnia 2018 roku w Ł. województwa (...) wypowiadał groźby pozbawienia życia pod adresem K. M. i K. S., które to groźby wzbudziły u pokrzywdzonych uzasadnioną obawę ich spełnienia,

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k.;

II. w dniu 8 kwietnia 2018 roku w Ł. województwa (...) dokonał umyślnego uszkodzenia ciała K. M. poprzez kilkukrotne uderzenie metalową rurką w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci rany ciętej w okolicy czołowej długości około 4 cm i rany ciętej przedramienia prawego, które to obrażenia spowodowały rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządów ciała trwające poniżej siedmiu dni,

tj. o czyn z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 157 § 4 k.k.

Po przeprowadzeniu rozprawy sąd ustalił i zważył, co następuje:

W dniu 8 kwietnia 2018 roku w Ł. K. M. wracał do domu i gdy wchodził do domu jego brat I. M. znajdujący się pod wpływem alkoholu nagle i niespodziewanie zaatakował go metalową rurką uderzając po głowie, plecach i przedramieniu powodując obrażenia ciała w postaci rany ciętej w okolicy czołowej długości około 4 cm wymagającej szycia i rany ciętej przedramienia prawego nie wymagającej szycia, które to obrażenia spowodowały rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządów ciała trwające poniżej siedmiu dni. Zaatakowany K. M. uciekł na posesję sąsiada K. S., a I. M. udał się tam za nim i trzymając w ręku metalową rurkę groził mu oraz K. S. pozbawieniem życia, które to groźny wzbudziły u pokrzywdzonych uzasadnioną obawę spełnienia, gdyż I. M. jest im znany z tego, że po alkoholu jest bardzo agresywny i traci kontrolę nad sobą, co skutkowało już kilkukrotnym uszkodzeniem ciała K. M.. I. M. był skazany na kary pozbawienia wolności za przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. dwukrotnie i z art. 207 § 1 k.k., jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu, a sam utrzymuje się z prac dorywczych, ma problemy z uzależnieniem od alkoholu i z zaburzeniami osobowości – osobowość dyssocjalna, w dacie czynu mógł właściwie ocenić jego znaczenie i pokierować swoim postępowaniem.

Ustalając powyższy stan faktyczny sąd obdarzył wiarą zeznania świadków: K. M. – k. 58, 2-4 i K. S. – k. 58-58v, 7-8, 41-42, ponieważ są logiczne, konsekwentne i wzajemnie się potwierdzają tworząc jeden spójny stan faktyczny. Wprawdzie K. M. miał wątpliwości, czy został uderzony metalową rurką czy płytą meblową, ale jest to zrozumiałe skoro został zniemacka zaatakowany i bity po głowie, więc nie miał możliwości spokojnej obserwacji zdarzenia, więc wymienił to, co zazwyczaj jego brat brał w rękę atakując, ale zeznania K. S., który bezpośrednio po tym zdarzeniu widział metalową rurkę w ręku oskarżonego, wyjaśnia zdaniem sądu tę wątpliwość. Sąd obdarzył wiarą również dowody w postaci: opinii lekarskiej – k. 24, danych o karalności – k. 29-32, danych osobo poznawczych – k. 37, opinii biegłych psychiatrów – k. 64-65, ponieważ dowody te zostały sporządzone przez bezstronne, kompetentne, uprawnione do tego osoby i w przewidzianej prawem formie, a żadna z zainteresowanych stron nie zakwestionowała ich prawdziwości.

Oskarżony I. M. – k. 57v, 34-35 nie przyznał się do winy i wyjaśnił, że to K. M. był pijany i go zaatakował, a on tylko bronił się uderzając brata płytą meblową, po czym uciekł do lasu. Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, ponieważ są sprzeczne z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym i stanowią jedynie próbę uniknięcia odpowiedzialności karnej. Jego wersji przeczą zeznania sąsiada, który bezpośrednio po pobiciu brata widział go na swojej posesji z metalową rurką i potwierdził fakt wypowiedzania gróźb, którym oskarżony zaprzeczył.

Wina oskarżonego I. M. nie budzi wątpliwości, ponieważ jest on osobą świadomą swych czynów, co potwierdza opinia lekarska i nie zachodzą żadne okoliczności wyłączające jego odpowiedzialność karną, a w szczególności nie wykazano, by działał on w obronie koniecznej tym bardziej, że nie stwierdzono u niego żadnych obrażeń w przeciwieństwie do pokrzywdzonego i uciekł przed przyjazdem policji.

Zarzucany oskarżonemu w pkt I czyn polegający na groźbach pozbawienia życia, które to groźby wzbudziły u pokrzywdzonych groźbę ich spełnienia uzasadnioną nadużywaniem przez oskarżonego alkoholu i agresją oraz brakiem samokontroli pod wpływem alkoholu u niego, a także poprzednimi aktami agresji stanowi przestępstwo określone w art. 190 § 1 k.k. Zarzucany oskarżonemu w pkt II czyn polegający na umyślnym uszkodzeniu ciała poprzez uderzenie po ciele twardym przedmiotem, co spowodowało rozstrój zdrowia i naruszenie czynności narządów ciała na okres do

siedmiu dni na szkodę osoby najbliższej wspólnie zamieszkującej ze sprawcą stanowi przestępstwo określone w art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 157 § 4 k.k.

Przy wymiarze kary jako okoliczności obciążające sąd uwzględnił duże nasilenie złej woli przejawiające się w tym, że oskarżony bezpośrednio po popełnieniu jednego przestępstwa popełnił kolejne, dotychczasową karalność, a jako okoliczności łagodzące fakt, że pracuje na własne utrzymanie. Biorąc powyższe pod uwagę sąd wymierzył karę adekwatną do stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości popełnionego przez niego przestępstwa, która spowoduje, że oskarżony nie popełni więcej podobnego przestępstwa.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia art. 616 § 2 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych oraz art. 616 § 2 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 618 § 1 pkt 1, 9 i 10 k.p.k., w zw. z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym i w zw. z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2014 roku w sprawie określenia wysokości opłaty za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego.